

FAMILIAR

Apare una-data in septemana — Dominec'a. Pretiulu de prenumeratiune pre unu anu e 5 fl., pe unu semestru 2 fl. 50 cr., pentru Roman'a si Tierile latine pre unu anu 13 franci — lei noi, pre unu semestru 7 franci — lei noi.

Renascerea limbei romanesci in vorbire si scriere.

IX. Innoiri ortoepico-fonetice si tonice.

(Urmare.)

Se venimu acumu la innovatiunile ortoepico-fonetice mai remarcabili.

In acestu respectu gresimu si pecatuimu preste totu graindu prein acea, ca nu oserbam cumu se cade metamorfosea, prein care trecura in limba-ne sunetele cuventelor de origine lat., si deci amesuratu acestor'a prein ce metamorfose au de a trece si sunetele acelor vorbe ce le impromutam in presente dein latin'a vechia si dein sororile noue latine. Cu alte cuvente: nu oserbam nece aice, cumu amu pote de cele mai multe ori seu mai totdeun'a si cumu s'ar si cuveni, analogi'a limbei. Estu-modu apoi ne sporimu si inmultimu esceptiunile de la regulele limbei, si ne facemu totodata mai dificile ortografi'a ei.

Tacemu de rostirea oscura a lui *i* si *e* dupa consunele siueratorie, pr. dice, si, tipa, dieu, seu tieranu, in cari vorbe si in numeroase asemeni alesu romanimea mai septemtrionale si-contrase datin'a rea de a pronuncia pre *i* si *e* ca a si a, pre candu disele cosunatorie in cele mai multe tienuturi rom. si anume fogmai in cele mai curatu rom., se rostescu, cumu si in cartile nostre antice se scriu cu sunetu chiaru. Noi credemu ca trebue se portamu multa grigia de pronunciat corecta si curata a limbei romane literarie, si — unde e de lipsa — se ne adoperamu a inderepta acea pronunciat. Pronunciat rea, necorecta, leniosa, lasata dupa gergulu diferiteloru tienuturi rom., complica si incurca resolvirea problemei nostre ortografice, precumu

ne fece ja atenti unu ilustru filologu alu nostru,¹⁾ si precumu e lucru invederatu inaintea veri-carui cugetatoriu. Pronunciat corecta, conforma legiloru limbei, si ortografia iusiora suntu doue lucruri, cari se conditiunedia multu pucinu unulu pre altulu.

Lasandu aice la una parte sustitufrea lui *a* pretotunde prein *ã*, proiectata dein una parte²⁾, care sustitufre pote cu tempu ar trage dupa sene rostirea vocalei oscure numite la loculu primu cu sunetulu celei de la loculu alu doile si, de care lucru vorbiamu si mai susu, atingemu pre scurtu mai antaiu antiromanesc'a permutare in une cuvente denou introduse a lui *t* cu *d*, a lui *c* cu *t* si respective cu *s*, apoi si in cuvente antice romanesci, a lui *j* cu *g*, cumu si resolvirea neromanesca a litereloru greco-latine *ch*, *k*, *q*, *x*, *y* in numeroase cuvente impamentenite. Se le luamu in ordine.

A pronunciat si scrie strada, intrada, facia-da, promenada scl., e in limb'a rom. iberismu seu ispano-portugismu. *D* in locu de *t* in formele participiali si unele derivate de la acestea cumu si in une snfise derivate e una trasetura caractristeca a ispanei si in parte si a portugesei, dera nu e necedecumu romanesc'a. Deci cauta, dupa opiniunea nostra, se rostimu

¹⁾ Cipariu Gramatec'a limb. rom., Bucuresci 1870, pag. 165 s. u.

²⁾ P. Maioru De orthographia D-rom.; T. L. Maiorescu Despre scrierea rom. (Critice pag. 174.)

sî scriemu *strata* (avemu *stratu*, de la l. *sternosternere-stravi-stratum*), *intrata*, *faciata*, *limonata* sî alte asemeni. Sustantive de acestea participiali fem. cã sî masc. avemu multe sî adi, aveãmu sî mai multe sî fôrte bune in trecutu. ¹⁾

C sî *t* cã sunete moiãte sî siueratóre sî *s* se scaimba reu in cuvente cã pronunãiare l. pronunãiare, anunãiu l. nuncium, sierbitiu (in cãrãile nãstre vechie: sierbire, sierbu de la l. *servus*, cã corbu de la l. *corvus*, cerbu de la l. *cervus*) l. *servitium*, cedila fr. *cedile*, *gratia* l. *gratia*, pretiu l. *praetium*, multiscriendu sî rostindu adi pronunãiare, anunãiu, *servitium* s. *serviciu*, *tiedila* s. *sedila*, *grããia*, *preãiu* ²⁾ s. *gracia*, *preciu*. Cumu vedemu, parasindu modelulu mamei nãstre latine, ale carei-a trãse-ture caractristece le pastrã fiã romãna mai bine decãtu tãte cele-alalte sorori ale sale, incuremu periclulu, cã adi mane se ajungemu a scrie sî pãte a sî rostí romãnesce *prex* dupa fr. *prix*.

Cosunantile *j* sî *g* siuatoriu, adeca *ge*, *gi*, *pr* in *jurare* l. *jurare*, *june* l. *juvenem*, *lege* l. *legem*, *frangere* l. *frangere* scl., suntu in romanescã aievea diferite dupa rostirea mai generale cã sî dupa etimologia. Deci noi nu ne potemu luã, precum voru unii, dupa Italiani ori Francesi, cari pãte voru fi avutu ratiunile loru plausibili sî binecuventate, de a confunde aceste dãue sunete nu reu sunatãrie sî de ale contopi intru unulu.

Dãca mai departe vomu considerã si esamenã mai de aprãpe sunetulu greco-latinu *ch*, ni se va revelã tendentiã limbei nãstre de a desbracã sî mantui disulu sunetu de aspiratiunea lui, tractandu-lu de regula cã simplu *c* latinu, alesu inainte de vocalile *a*, *o*, *u* sî inainte de consunanti, *pr. carte* de la l. *charta*, *cãrda*, *chorda*, *crestinu* ml. *christianus* s. *christinus*, *arcangelu* scl. Tendentiã acãstã nu e de eri de alãta, ea e stravechia; cãce nece latinã nu prea aveã la inceputu *ch* aspiratu, dupa cumu atesta anticii scrietori sî gramateci latini. ³⁾ Nu incape inse in cadrulu scrierei nãstre de a ne ocupã aice cu genealogiã cestiunãtului sunetu. Ne multiaminu a fi relevatu tendentiã romanescã, sî prein urmare cuvenientiã, ba necesitatea de a rostí sî scrie pre greco-latinulu *ch* cu simplu *c* sî in cuventele respective, ce le introdusemu mai de curundu au vomu se le introducemu de aice incolo, luãndu intru acãstã esemplu sî de la fratii Italiani. Deci *coru*, *caosu*, *carta* pl. *carte* (*carte* pl. *cãrãti*), *characteru*, *cronicu*, *monarcu*, *patriarcu*, *monacu*, *Crisostomu*, *Caldea*, *Caribde*, *era* nu

choru, *charta*, *characteru* s. *characteru*, *monarchu*, *Charibde* scl.

Vedi-bine cã cosecentiã naturale a acesteia va fi, cã se tractãmu pre *ch* desbaratu de aspiratiunea sa sî inainte de *e* sî *i* dupa regulele romanesci ale lui *c*, dicundu sî scriendu: *arcipastoriu*, *monarcia*, *monacismu* scl. Una singura esceptiune amu potã dãra face, pastrandu adeca pre *ch* in acele nume proprie straine, in cari dupa *ch* urmãdia *e* sãu *i*, pentru cã estu-modu in atari indicatiuni individuali se remanemu cãtu se pãte mai aprãpe de rostirea poporului respectiv; deci: *Chio*, *Chersonesu* s. a. Inse sî in de aceste numene proprie *ch* va sunã romãnesce numai cã unu simplu *c* guturale nemoiatu, fãra cea mai mica aspiratiune.

Aspiratiunea unoru cosunanti e nelatina preste totu. Ea e elena, semiteca, sãu ori-ce altã, numai latina nu; ¹⁾ cu atãtu mai pucinu e dinsã neolatina. De acea si elenele *ph*, *th* noi, cu tãte limbele sorori de preuna, in pronuncia le resolvãramu sî resolvãmu in simple *f* sî *t*. Esemple nece cã mai producemu. Totu asiã fecemu sî facemu sî cu *ch*, sî cauta dupa ratiune sî logica se facemu sî de aice incolo. Intr' adeveru noi desfidemu pre veri-care Romanu literatu sî neliteratu, se ne arete, unde se rostesece in limba-ne *ch* cã atare, adeca *c* cu aspiratiunea *h* impreuna, fia macaru intru unu singuru cuventu? Nece intr'unulu, ei, precum demustrãramu mai susu, acãtu tractãmu cã simplu *c* lat., au lu mutãramu cu totulu, desí in fôrte pucine, mai tardiu sî nu de a dreptulu dein latinã impromutate cuvente, in aspiratiunea *h*, *pr.* in *haru*, *hirotonia*, *Hristosu* scl. In de acesteã amu sî fi de parere, se nu mai insielãmu lumea cu scrierea unui *ch*, ce nu-lu rostimu asiã, ei se scriemu *h*, precumu lu sî pronunããmu, pre care *h* si altcumu vomu fi nevoiti a-lu retienã in alfabetu sî pentru une vorbe cã *huma* l. *humus*, *hemeiu* l. *humulus*, *hornu* l. *furnus*, si alte asemeni.

Nu vomu se cercetãmu mai departe nece traditiunile latine ale lui *qu*, cari sî in erã de auru a latinitãtei suntu asiã de confuse sî nestãtorie, cãtu cestiunãtulu sunetu in unulu sî acelasi cuventu acusi se scriea cu *qu* acusi cu *c*: *loquor locutus*, *coquus* sî *cocus*, *repticus* sî *reliquus*, *cotidie* sî *quotidie* etc. ²⁾ Destulu cã limbã rom. lu tractã si pre acãstã cã pre unu *c* guturale nemoiãndu-lu dãca stã inainte de vocalile *a*, *o*, *u*, moiãndu-lu inse dãca se aflã inainte de *e* sî *i*; si acãstã cu una regulãretate, ce mai nu admite vre una esceptiune, *pr. candu* l. *quando*, *cãtu* l. *quantum*, cã s. c. o l. *quod*; *cerere* l. *quaerere*, *eine* l. *quinam*. Deci

¹⁾ Cipariu Principia, pag. 208.

²⁾ In „Familia“ dein Oalea mare, mai desu.

³⁾ Quintilian. Instit. orat. I, 5. s. a.; cfr. A Gellius Noces Atticae II, 3; Catullus eprigramma de Arrio.

¹⁾ Quintilian. acolosi; Priscianus Instit. gramm. pag. 543, 548.

²⁾ Quintilian. Instit. orat. I, 7; cfr. pre Plautu, Charisiu, Velu Longu, Priscianu in varie locuri.

și în cuvintele noue românești: chestiune nu cwestiune s. chestiune, recisițiune nu rechisițiune, cietantia nu cuietantia s. chitantia scl.

Ce se atinge de *x* lat., nu cercăm nece despre elu, deca se nascu numai dintr' una impreunare grafica alui *c* cu *s*, seu deca e susceptu în alfabetulu lat. dein sistem'a cifreloru etrusce? Destulu eă limb'a noastră lumutã mai generale în *s*, numai în pucine, alesu forme verbali, în *ps*, pr. lasare l. laxare, lesia l. lixivia, esire l. exire, smulgu l. exmulgeo, masé l. maxilla, dîsei seu vom. dîsi l. dixi; cõpsa, l. coxa, friipse l. fritit scl. Nenumeroșele esceptiuni de la acêsta regula suntu de datu mai nou, și se pare cã sosira la noi nu dea dereptulu dein latin'a, ci pre calea altoru limbe, pr. Macsimu; Alecsandru, rostitu și Alesandru tacsã, rostita tacsia s. tapsia. Derept'ce în cuvente denou introduse au de aci incolò introducunde inca trebue, de voimu a fi consecenti, se-lu conformãmu regulei primitive stabilite în privintia-i de geniulu romanescã; deci: nesu l. nexus, mistura l. mixtura, prase l. praxis, ortodosu l. orthodoxus scl.

În fine pre *y* greco-latinu noi cauta se-lu resolvimu cu *i*; cu atãtu mai vertosu, cãce insasi latin'a antica nu posedea acêsta litera și sunetulu ei, ci o introduse dein alfabetulu greco numai incependu depre tempulu lui Eniu, 180 în. d. Cr., pentru cuvente impromutate dein sonor'a limba a Eladei. ¹⁾

(Va urmã.)

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Dr. Gregoriu Silasi.

Copila fî ferice!

Dedicata Domniei d'ei A.....

Se suferu în durere, se plãngu pãna la mörte
Si-o dulce liniscire de locu se nu 'ntalnescu,
Asi-i a mea viétia, asi de-o trista sorte
Eternu me prigonescu.

Iubiãm o lume 'ntrãga, si ceriu si poesia
Si stelele ce nõptea lucescu fermecatoriu,
Si anim'a mea juna iubiã fora se-o scia
Unu angeru de amoru.

Iubiãm, si o sperantia nutriã dilele mele
Si 'n visuri strĩngeam dulce unu idealu iubit; ¹⁾
Dar' vai! astadi sermanulu, plãngu fora mangaiere
Decãndu te-am intãlnitu.

Decãndu pre-a ta guritia am pusu cu-o sarutare
Viétia, ferice, sperantia si nevoi,
Decãndu mesurã draga! ce mare departare
Se afla între noi.

Tu me iubesci copila cu-o dulce tineretia,
Mi-a spusu o lacrimiõra ce 'n faèia-ti stralucea,
Si 'n ochii mei iubirea-ti maresce-a tã frumsetia
Maresce stĩm'a mea.

¹⁾ Cicero de orat. XLVIII.; cfr. Quintilian. Instit orat. XII, 10.

Nimicu n'ar lipsi dara la-o dulce ferice
Dar' ce dicu, io 'n lume n'am, far' unu nume micu
Si-unu sufletu plinu de doruri, unu sufletu de iubire,
Si-acestea 'n faèia lumei adi nu platescu nimicu.

Iubescu, dar' adi sperantia mai multu me amagesce
Si-o cruda desperare consuma sinulu mieu;
Copila! fî ferice cã viétia ce-ti zimbesce
Si nita pre copilulu ce-a plãnsu de dorulu teu!

Chibuleutu, 15 Iuliu, 1880.

V. B. Muntenescu.

SECRETELE ALORU TREI NOPTI

SÈU TREI MORTI VÌI.

(Romanu englesu d. H. Frankstein.)

(Continuare.)

Capitulu XLIV.

Recunõscerea.

Scimu ca Noreis intrãse pãna în boltiturile cele mai adẽnci ale carcerulu subteranu.

Aci stete cãtev'a minute si audi repetindu-se strigatulu seu mai bine: suspinulu. — Ea tremurã cã frundia. De unde pôte se vina acestu suspinu? De nou se spaimentã si esiadu de aci faèi pana ce aflã tãta societatea.

— „Unde ai fostu?“ o intrebã toti.

„Am cercatu boltiturile,“ respunde ea.

Toti plecãra si esira de aci în castelulu celu locuitu a lui Darkwood si se pusera la mеса cãm la 7 ore.

Dupa ce 'si alinãra fõmea fura condasi în sal'a de petrecere. — Music'a incepã a sunã, ospetii a joca.

Erãu inse în societate doue persoane cari de si se aretãu vesele, totusiu internulu lorã erã preocupatu de unu misteriu. Aceste erãu: Noreis si Chilton. Acestu din urma cuetã numai la amant'a s'a. Elu acceptã respunsu dela marchisulu Marcham. — Dupa ce se fini celu de antãiu cuadrila, se retrãsera ospetii prin deosebite apartamente, conversandu impreuna si distra-gẽndu-se. — Chilton se puse la o ferestra.

Precãndu facu elu acest'a o figura delicata se parũ cã se retrage dela ferestra si se ascunde în umbr'a unui inicu. — O radia de luna o ajutã de a-si cunõsce amantulu si fara de voia ei oftã. — „Ah!“ — Acestu: „Ah!“ inse nu strabatã la urechile amantulu, ci la urechile lui Pietro, care stã într'unu unghiu a coridorulu spre a vedé cum 'si petrecu ospetii. — „Ace'a e guvernant'a!“ 'si dise elu; — „dar' pentruce plange? — Ce a vediutu?“ — Acest'a impregiurare 'lu facu curiosu; — pentru ace'a se retrãse în umbra aprõpe de Gwendoline. Elu observã indatã cã dens'a privia la Chiltonu. — „Voiu parasi Beemontulu,“ 'si dicea Chiltonu, neobservandu figur'a amantei s'ale, — „voiu merge se-mi cercu amant'a.“ Elu nu scia sermanulu cã ace'a se afla numai la cãtiva pasi departe de densulu.

Instinctulu pôte cã i spunca acum cã alés'a inimei s'ale se afla aprõpe de elu; si densulu chiar' fara voia

s'a se decisè a esi la aeru liberu. Din intemplantre trecù chiar' pre lînga arborele sub umbr'a carui'a stă Gwendoline. Ceva sunetu, pôte resuflarea ei, i atrase atentiunea. — Dintru inceputu crediù cã e vre-o servitória si pre aci erã nici se se apropie de dens'a, dar' tali'a ei erã svelta si perulu abundante, care undulã pre umerii ei 'lu facura se stè locului . . . Se apropiã de dens'a. Jun'a de bucuria eschiama: — „elu este!“ — Chilton sari si o imbraçisiã dicîndu: „te-am aflatu!“ Ah! Gwendoline, Gwendoline! cãte luni am petrecutu cercandu-te si éta acum te afu aci! angerulu meu, ah!“ . . .

Pietro, care inca nu erã departe audi tôte cuvintele si 'si dise: „Domnedieule! ôre Myner acést'a e Gwendolin'a nôstra? — déca e dens'a, atunci noroculu meu e croitu!“

Capitlulu XLV.

Servitoriulu Ag'a face noue descoperiri.

Am descriu cumcã marchisulu Marcham se re'n-torsese in Lonemoor. Aci petreceã o viétia si mai retrasa decãtu ce'a descrisa in capitlulu de ântãiu. Suvénirile si nefericirile trecutului, apoi present'i'a locurilor pline de scene nenorocóse pentru famili'a s'a, avura o influentia destructoria asupr'a vietiei s'ale. Totusiu 'si aduceã cu dorere aminte de crudimea inimei s'ale façia cu unic'a s'a fiica, pre care nevoindu a-o recunósce o lasã prada tempestatii de iérna.

Plinu de remusicãre si de doru se decisè a visitã mormentulu ei, pre care aflã numele: „Magdalen'a,“ si si se re'n'torse lacrimandu éراسi in castelulu seu.

Cu dóue dile mai târdiu primí epistol'a lui Chilton in care-lu rogã de a-i dá adres'a nepótei s'ale.

— „Ce?“ cugetã marchisulu; — „ace'a lu-a farmecatu pre acestu lordu; ah! si nu e buna parthia; i voiu scrie se abdica de a face unu pasiu neprecugetatu; ba, . . . nu-i voiu dá adres'a ei chiar' si de asiú sci-o.“

Togmai voí se arunce epistol'a, candu numele: „Noreis“ i atrase atentiunea. — Lordulu Chilton adeca i scrisese cumcã déca ar' voí se-i respunda, atunci se-i adresedié epistol'a in Beemont la Noreis, cã-ci acolo petrece.

— „Ore Noreis nu-i vre-o consangéna a mea?“ cugetã marchisulu; „cumnatulu meu generalulu Noreis din Indi'a a avutu o fiica, numele ei erã Sicili, — déca acést'a este Noreis Sicili, atunci voiu cercã-o inainte de a plecã in Indi'a, unde voiu a-mi petrece restulu vietiei, si o voiu face moscén'a bunuriloru mele!“

O di dupa primirea epistolei de susu, sosi in Lonemoor, Ag'a, unu servu astutu si increditu ce-lu avea Noreis. Acest'a se recomandã cá orologeriú, si cá atare 'si si capetã in cas'a marchisului cãteva orologe pentru reparare. — Elu întrebã, lucrãndu despre o intemplantre si despre alt'a; ér' económ'a Quillet neaducãndu-si aminte cã cine este densulu, i enarã intre altele si intemplantrea nenorocósa a mortiei ficei marchisului; — apoi întrebã despre alte lucruri indifereinte: — in fine

o întrebã cã n'a auditu cev'a despre o dama cu numele Granger, cã-ci ace'a i-e consangéna si ar' voí se-o mai védia.

Económ'a i spuse sinceru cumcã pre ace'a a cunoscut-o, ba a fostu si guvernanta in cas'a ace'a, adeca in Lonemoor, lã o juna fetitia. In urma o rogã de adresa si económ'a i-o si dete.

Numai aceste i trebuíã servului Aga. — In acést'a di si parasí Lonemoorulu.

Capitlulu XLVI.

Amantii. Chilton enaréza cele intemplete la Noreis.

Convenirea aloru doué animi iubitórie nimenea nu e in stare a-o descrie, — ace'a nu se pôte decãtu semti.

Ronald Chilton 'si imbraçisiã cu dulce amant'a reafata enãrandu-i grigi'a si neodichn'a avuta pentru dens'a. Nimene nu-i conturbã in placerile loru, numai lun'a candu ascundiendu-se in nuori i facù se se desparta. Aci 'si re'noira promisiunile si juramintele de a-si fi soçiu unulu altui'a, fara de a-si fi faectu cev'a mustrari, precum aðese se intempla între amanti. Promisiunile loru le sigilara cu unu sarutu. — Asia suntu amantii! — Aci i descoperi dens'a cumcã ea e ace'a Myner, care a petrecutu cãtev'a dile in castelulu Beemontu la Noreis, i descoperi iubirea cea mare ce-o nutresce catra dam'a acést'a.

— „Ah amant'a mea!“ continuã junele, — „ori din ce sange ai fi si de s'ar' restornã lumea, totusiu voiu face se fii soçia mea! — Mâne voiu vorbí cu Noreis si vomu esoperã cá se te scótemu din cas'a lui Darkwood si din conditiunea de guvernanta. — Noreis scie cã te iubescu!“

Jun'a 'si dete consensulu si se semti fericita.

Amantii se preamblarã inca cãtev'a minute, dupa cari Ronald imbraçisiãndu-o se departã in sal'a de balu unde se aflau ospetii, ér' Gwendoline intrã in apartamentulu seu. — Pietro inse cã unu spionu li urmarí totu cuventulu si totu pasiulu; inim'a lui deoparte erã jalusa, ér' de alt'a fericita; elu cugetã: „in urma mi-am aflatu margaritariulu cautatu! Gwendoline Winter petrece de 6 luni in unu castelu cu mine, sub numele de Myner, si eu nu am sciutu. Darkwood inse nici acum nu scie despre dens'a, dar' nici nu va sci! eu voiu pune man'a pre dens'a. Trebuie se fia a mea! — dar' cum?“

Solemnitatea din castelulu Dunholm tienù pana târdiu, candu ospetii se departara destulu de multiamiti. — Lordulu i petrecù pâna la trasuri si sarutandu man'a domnei Noreis i dise incetu: — „mâne!“ — cã-ci ace'a erã diu'a, in care i promisese a-i respunde la întrebãrile de a se casatorí ori ba? — elu nu sciã cã ce noru va aduce diu'a de mâne.

Dupa aceste lordulu intrã in chili'a s'a de nópte, unde Pietro 'lu acceptã se-lu desbrace. Acestui'a i descoperí lordulu cã ce intentiune are façia de Noreis. Pietro i laudã acestu pasiu.

— „Ei bine!“ — dise lordulu, — „dar' eu voiu nisui că câtu mai ingraba se se intemple casatori'a noastră; tu inse pâna atunci grigiesce si acopere bine remasitiile faptelor noastre dintre ruine, că nu cum'va visitandu-le cineva se fimu pierduti. — Pentru toate acestea vei fi remuneratu in abundanta. Poti merge!“

In diu'a urmatória se află Noreis in castelulu seu recreata de ajunsu dupa ostenelele noptiloru de petreceri.

In acést'a di Ag'a, servulu seu fidelu, i enară rezultatulu aventurii si incredintiarei luate asuprasi. Acestu rezultatulu 'lu scimu deja. Intru acestea se presentă lordulu Chilton.

— „Ce veste 'mi aduci?“ 'lu intrebă Noreis.

— „Cele mai bune noutati,“ respunse elu. Am auditu despre Gwendoline.

— „Auditu?“ intrebă Noreis cu mirare.

— „Am vediutu-o! am con... ve... nitu cu dens'a! Am convenitu cu dens'a in castelulu Dunholm, — in gradina!“

— „Dar' in ce conditiune se afla dens'a? — e servitória?“

— „Ba! ea e guvernanta Georginei; ea e sub numele de Myner.“

Mirarea damei fă fara margini. Façi'a ei deveni palida si nu potu vorbi mai multu, ei faci semnu lordului se ăsa pâna ce i va trece emotiunea.

Dupa o diumetate de 6ra 'lu rechiamă si luându locu lângă dens'a i enară modulu convenirii lui in gradina. — I enară suferintiile ei si persecutiunile pornite asupr'a-i de catra cei ce o invidiară, — cum ea a fostu alungata din Lonemoor, si 'si află refugiu la fost'a ei guvernanta, care in urm'a unui concursu scrisu din partea lui Darkwood o aplecă acolo de guvernanta că se se póta sustiené. Dupa toate acestea i descoperi si dorinti'a lui de a-o luá in casatoria câtu de ingraba.

— „Nu-ti desaprobezú pasiulu“ i dise Noreis — „dar' trebuie că se-o scoti din cas'a lui Darkwood inainte de a-ti fi soçi'a!“

— „Acést'a o voiescu si eu!“ respunse Chilton.

— „Adă-o aci in castelulu meu!“ — i dise Noreis.

— „Mani vomu merge se-o aducemu. Dar' ... 6re scie lordulu Darkwood că dens'a e Gwendoline!“

— „Nu se póte! la unu secretu asié de mare nici că cugeta“ — adause Chilton.

„Inca cev'a am se-ti spunu“ — dise Noreis — „Cugeta bine la pasiulu ce vrei a-lu face. Vedi ace'a juna e misera, fara consangeni si rangari; se nu-ti para reu mai tardiu!“

— „Nu!... au nu e dens'a unu tesauru, au nu esprima façi'a si portarea ei, originea celei mai stralucite familie; au nu are toate insusirile, cari facu pre omu avutu, frumosu si cu influentia. Sum decisu a-o luá! — sum decisu!“

— „Bine! ăcum toate-su in ordine; acum se cercamu cine e acea nefericita „Magdalena.“

— „Voiu luá eu asupr'a-mi acést'a sarcina“ — dise Chilton — „si voiu se-ti aretu cumcà Gwendoline e din sange nobilu, si cumcà mam'a ei a fostu libera si de umbr'a infamiei!“ Numai decátu se puse si scrise o epistola la unu agentu de politia cunoscutu, — cerendu-i date sigure despre o persóna ratacita, care in o nópte viforósa veni in Lonemoor si dupace nascu o prunca fugi. — „Ace'a muiere e inmormentata in cemeteriulu din Penistone si numele ei e insemnatu „Magdalen'a.“ — Cu aceste cuvinte 'si inchiá epistol'a, care o espedă prin espresu.

Capitulu XLVII.

Procedur'a lui Pietro.

Bucuri'a si fericirea junei Gwendoline, care o avu la revederea amantului seu, nu disparura indata, ei i erau atâtu de vii încátu tota nóptea nu potu dormi. Nóptea acést'a atâtu de avuta in evenimente deveni inca si mai abundanta in nefericiri, pre cari tener'a Gwendoline nu erá in stare de a le prevedé. Ea nu-si poté aduce aminte de periculu ce se apropiá cu pasi rapedi.

Gwendoline intră in apartamentulu ei, unde ardeau inca luminarele. Cartea i erá deschisa. — „Este cineva mai fericitu decátu mene?“ — cugetá ea. — „Oh ceriulu a fostu cu indurare catra mine!“

Dupa acestea intră in chili'a de dormita, unde ingenunchiându se rogá si multiemi lui Domnedieu pentrucă a potutu conveni inca odata cu amantulu seu.

Lun'a togmai se ascunse dupa nori. O umbra dăsa acoperiá ruinele castelului; deodata o radia de lumina se zarí stralucindu dintre ruine. Gwendoline nu potu dormi, — se paré că somnulu nu voiesce a-i curmá bucuriile. — Ospetii togmai atunci se departáu si ea se decise a acceptá pre Georgin'a, care va sci se-i spuna multe lucruri frumoșe si se-i descrie pre regin'a petrecerei si pre cavalerulu celu mai gentilu.

Ocupata cu aceste cugete, dens'a nu observá furisarea lui Pietro, care veniá spre a-si esecutá planurile s'ale.

— „Máne o voru duce de aci!“ 'si dicea Pietro dar' eu trebuie in asta nópte se-mi îndeplinescu planulu.“

Ospetii se departara, toti casenii dormiáu, numai in apartamentulu guvernantei ardea lumina. Elu se apropiá de usia si bată. O v6ce tandra i dise: „intra!“ acést'a v6ce erá a Gwendolinei.

Gwendolin'a vediendu-lu se spariá si-lu intrebá că ce voiesce. Pietro dise: „Lordulu Darkwood me-a tramisu la d.-t'a. Me rogu că se-mi scrii o epistola in limb'a englesa.“

— „Dar' ast'a nu-i 6r'a de a scrie epistole! Vino mâne!“

— „Inse... am mare lipsa de acést'a epistola chiar' acum; te-am cercatu inca de doue ori mai tempuriu, dar' nu ai fostu aci. Me rogu scrie-mi!“

— „Ei bine, ti-voiu scrie, dar' deschide usi'a. — Ce se scriu?“

— „O epistola la un'a dintre servitorie, scii . . . am traitu cu un'a in relatii amorose, si ea pretinde că se ne casatorimu dar' eu nu potu face acestu pasu că-ci am muere si 7 prunci, cari suntu in Malt'a. Lordulu mi-a ordonat că se incunoscintiediu pre amant'a mea despre acēsta impregiurare, că-ci altmintrea me alunga dela casa. — Te rogu dara scōteme din o nenocire ce me amenintia.“

Gwendoline 'lu crediū si luandu-si recuise de scrisu dise: „dictēza!“

Pietro dictā urmatōrele:

Angerulu mieu!

Convenindu noi in asta sēra si trebuindu a ne despartī érasī, asiu fi doritu mai bine se moru. Eu te iubescu fōrte, tu esti viētī'a mea. Déca ar' fi posibilu se ne unimu unulu cu altulu, asiu fi in gradulu supremu de fericire, dar' uitase-mi se-ti spunu cumcā intre noi esista o piedeca, care ne desparte pentru totu-de-a-un'a. Eu nu te mai potu vedé; eu nu sum pentru tine. Tempulu 'ti va vindecā ranele, te rogu se me uiti. Precāndu vei primī acēsta epistola, eu nu voiu mai esistā. Ddiēu te binecuvente! Uita-me si te roga pentru mine!“

— „Dar' ce subscriere se punu?“ 'lu intrebā

— „Nemicu!“ dise Pietro, „că-ci me temu ca va aretā cui'a epistol'a.“

Gwendoline o couvertā si i-o dete, ér' elu se desparta multiamindu-i.

Dens'a inchisē usi'a si se decisē a se calcā amēnandu pana in diu'a urmatōria convorbirea cu Georgin'a.

Lun'a acum luciā, acum se intunecā de nori. Deus'a dormiā

Usi'a se deschisē incetu si Pietro intrā, dicāndu-si: — „Ea dōrme. Deci la lucru?“

(Va urmā.)

P. J. Grapini.

Sermanulu visatoriu.

Cu cātu e mai frumōsa si dulce poesī'a,
Si farmecu-i rapesce pe omulu simtitoriu,
Pe-atātu e de profunda durerea sēu mânia
Din care se inspira sermanulu visatoriu!

Cu harp'a s'a divina o lume 'nveselesce,
Alina suferintie, creēza pe eroi,
Ne urca pân' la ceriuri, dar' nimeni nu gândesce
Că suferē 'n tacere cumplitele nevoi.

O sdrēntia-i este hain'a, mansard'a locuintia
Si pânea cea uscata, bogatulu nutrimentu,
Iubesce si visēza, si singur'a-i dorintia
E dorulu se zidēca virtutiei monumentu.

Si cântecele sale, tōrente de-armonie
Cu litere de aur se scriu adese-ori,
Pe cāndu elu vai, nu are nici petecu de hârtie
Pe care se-si inscrie eternele comori.

I-lu scie tōta lumea, poporul i-lu iubesce,
Si totu ce e pe lume mai bunu mai simtitoriu,
Admira si urmēza, ajuta si cinstesce
Din anima din sufletu pe bietulu visatoriu.

Dar' numai fariseii cu fruntile manjite,
Dar' numai carturarii ce 'n umbra se târāscu,
Dar' numai tradatorii cu suflete 'njosite,
Tiranii si sgārcitii grozavu 'lu mai urāscu!

Si cāte neajunsuri din partea omenirei!
O di de fericire nu are pre pamentu,
Se lupta că se-o scape din cursele perirei,
Iar' pism'a 'lu imbrāncesce de tineru la mormēntu!

E sclavulu datoriei, cerēscă sentinela
La usi'a tierēi sale de care e uitatu;
Mereu 'lu mistuiesce o flacara rebela
Cu care luminēza unu neamu intunecat.

Si simte cātu o lume durerea sēu placerea!
Unu zimbetu, o privire, unu gestu incāntatoriu
E sucu de inspirare, mai dulce decātu mierea,
Cerēscă ambrozie, nectaru fermecatoriu!

Nici tronu, nici bogatia, poetulu nu dōresce;
Doresce libertatea, de care e 'nsetatu.
Resplat'a dupa mōrte poetulu urmaresce
Lasāti-lu că se cānte, ce cānte ne'ncetat.

Lasāti-lu că se cānte in pace, la lumina,
Sub ceriu, pe iērba verde, rapitu de-alu sēu amoru;
Iar' voi, copile blānde, cu anim'a virgina
Din cāndu in cāndu privireti spre bietulu visatoriu!

Resb. 23 VII 1880.

Ión N. Polychroniade.

Apelu literariu.

A trecutū anulu, de cāndu, totu cam pe acestu tempu, m'am adressatu prin diarele romane din Austri'a*) cātra p. t. Publicu romanu cu rugamintea, că se binevoiesca a-mi intinde mana de ajutoriu la compunerea Ornitologiei poporale romane, adeca de a-mi tramite tōte numele poporale ale paseriloru si tōte legendele sēu basmele, datinele si credintiele, cantecele si proverbele etc. etc. cāte le voru fi auditu si scīndu că se afla la poporul nostru despre tōte paserile, cari provinu in tierile locuite de Romani, că astfeliu Ornitologi'a poporala romane, ce eugetai inca cu finea anulū trecutū se o publicu, se fia cātu se pōte de interesanta si pentru literatur'a nōstra de unu insemnatu pretiu.

Cu cea mai mare durere si parere de reu inse trebue se marturisescu, eē dintre toti domnii abonati si neabonati la diarele, in cari s'a publicatu apelulu meu, numai singuri doui insi au aflatu de bine a-mi raspunde si-ami tramite unele notitii fōrte interesante asupr'a mai multoru paseri. Acesti doui insi, cārora me semtu detoriu a le esprimā cea mai viua si sincera multiamita, sunt domnii Gr. Craciunasu din Ciobancuti'a teologu abs. si Elia Popu invetiatoriu normale p. d. in Siomcut'a-mare.

Afara de apelulu amintitu m'am adressatu cātra mai multi domni si prin epistole, dar' pâna acuma inca n'am primitu nici unu respunsu.

Éta in puține cuvinte rezultatulu apelului si-a epistoleloru mele!

In decursu de doui ani si mai bine, de cāndu, pe lângă multe alte lucrari literare, me ocupu neince-

*) Vedi „Amiculu Familiei“ an. II. pru 12.

tatu cu compunerea Ornitologiei populare romane, am avutu destula ocaziune se me incredintiez, că poporul nostru are pentru fia-care pasere câte un'a séu si mai multe numiri curatu romanesci, cari, se le cauti diu'a mare cu lumin'a prin tóte vocabularele câte le avem, incependu dela celu mai vechiu si pana la celu mai nou, uu le vei gasi, pentru-că nime pana acuma n'a aflatu de consultu, séu mai bine disu n'a voitu se se injosiésca pana intr'atata cá se le adune din gur'a poporului.

Din contra, fia-carele se póte incredintiá ca vocabularele nóstre contínu mai multe numiri straine séu latine de paseri, de cátu romanesci.

Deci óre nu e unu pecatu strigatoriu la ceriu cá se ignoramu ce e alu nostru, si candu avemu lipsa de vr'unu nume séu terminu technicu, se alergamu dupa imprumuturi? Óre nu e rusine pentru noi romanii cá se ne servimu cu câte si mai cate cuvinte straine ciuntite, adoptate séu traduse, pe candu ale nóstre cele curatu romanesci numai nu ne striga cá se le scótemu din sinulu poporului si se le damu dreptulu care li se cuvine? . . .

Tóte natiunile, cari nu voru se remana inapoi'a altor'a in privinti'a culturai, intrebuintiédia tóte mijlócele necesare spre a scóte la lumina, nu numai tesasurele ce stau ascunse in sinulu poporului loru, ci chiaru si ale altoru natiuni, de cari prea puçina lipsa ar avea se se interesedie.

Esemplu fia-ne Francesii, Germanii, Anglesii si multi altii.

Numai noi Romanii acceptamu se ne pice mur'a in gura. Numai noi stamu cu manile in siolduri si — acceptamu cá altii se lucre pentru noi. Si daca unulu séu altulu voiesce se lucre ceva in interesulu natiunei nóstre, ceialalti frati ai sei nu voru se-lu ajute de feliu, séu daca-lu si ajuta, apoi numai éca asia! . . . se se dica cá Pau ajutat.

Si óre ce am voitu si ce voiescu eu cu publicarea Ornitologiei populare romane?

Am voitu si voiescu se scotu la lumina tóte tierile locuite de romani, dinpreuna cu tóte legendele, datinele, credintiele, cantecele, proverbele, medicamentele etc. câte se afla la poporul nostru despre paserile cari le cunósce elu dupa nume, cá astfelu se nu mai avemu lipsa de-a imprumutá ceea ce ne trebuiesce de pe la straini, ci se avemu proprietatea nóstra.

Scopulu meu a fostu si este celu mai laudabilu.

Dar' unde e ajutoriulu doritu? . . .

Séu póte cineva fi in stare se adune totu ce se afla in gur'a poporului? Potu eu, buna óra, se adunu tóte numirile de paseri de prin tóte tierile locuite de Romani, daca confratii mei nu me voru ajutorá? . . .

Nu! nici-odata!

Dreptu aceea p. t. domni si frati me adresedu inca odata cu rugamintea cátra d-vóstre, cá se binevoiti a me ajutorá la compunerea opului din cestiune.

Si daca unulu séu altulu din d-vóstre nu voru fi sciindu nici o legenda, nici o datina séu credintia, nici unu cantece séu proverbu etc. etc. ceea ce cu greu imi vine a crede, apoi binevoiti a-mi comunicá macaru tóte numirile populare ale paseriloru, dinpreuna cu diminutivele loru si totu modulu de pronuntiare vulgara a acestora. Eu sunt deplinu incredintiatu, cá fiacare dintre p. t. domni va sci macaru vreo câteva numiri populare de paseri, cari in alte locuri nu sunt cunoscute, séu de si voru fi cunoscute, apoi celu puçinu pronuntiarea loru nu va fi totudeauna cá a

Romaniloru din alte provincii, si tocmai acésta pronuntiare de multe ori e de mare folosu la aflarea si constatarea originei unui séu altui cuventu.

Scopulu meu e, cá Ornitologi'a populara romana ce voiu a o pune sub tipariu cu inceputulu lunei lui Septembrie a. c. pe langa legende séu basme datine si credintie, cantece si proverbe etc. etc. se contina si tóte numirile de paseri din tóte provinciile locuite de Romani, chiaru si ale celoru din Istri'a si Macedoni'a. Deci, cá se-mi potu ajunge scopulu, cá opulu din cestiune se fia cátu se póte de completu si interesantu, deinde acuma numai dela bunavointi'a si ajutoriulu p. t. domni si frati Romani.

Fórte bine ar fi candu, pe langa numele romanu alu cutarei paseri, s'ar alaturá si numele naturalu latinu séu germanu. Nefindu acést'a cu potintia, me voiu multiami si numai cu o descriere scurta a paserei, care va purtá numele respectivu.

Respunsurile multe — puçine, câte voru fi, poftescu se mi se tramita pana la inceputulu lunei lui Septembrie, séu celu multu pana la 15 Octomre a. c. la Sereth (Bucovin'a).

Sereth, Juniu 1880. Simeonu Fl. Marianu, preotu.

Selagiu 13 Augustu st. n. 1880.

Stimate D-le Redactoru!

Cetitorii „Amicului Familiei“ sciú, dintr'unu numeru mai vechiu alu acestui diurnal, cá femeile romane din Selagiu, adunate in 24 Febr. 1880. in comun'a Basesci, la propunerea d-siórei Elen'a Popu s'au constituitu intr'o reuniune, ce póta numele de „Reuniunea femeiloru romane Selagiene.“ Am simtitu mare bucuria, candu mi-a sositu in Clusiu scirea acestei intr'uniri salutarie; dar m'am si temutu totodata, nu cumva se fia si zelulu femeiloru romane din Selagiu numai unu focu de paie; cáci noi Romanii de dincoçe de Carpati cáam avemu acea datina nu pré buna, cá la inceputu imbraçiosiamu cu mare caldura ori si ce idea frumósá, dér' mai tardiu apoi lasamu totu lucrulu se remana balta.

Temerea mea inse cu acést'a ocaziune a fostu neindreptatita. Reuniunea femeiloru selagiene dá semne de viétia fórte imbucuratóre. Chiaru acuma se facu pregatiri pentru o a dou'a adun're, ce se va tiené **L. 29** Aug. st. n. in Simleulu Silvaniei. Presiedint'a Reuniunei d-n'a Maria Cosm'a a compusu deja invitatiunile si a si dispusu espedarea loru cátu mai urgenta. Scopulu adunarei, precum am intielesu, este consolidarea, definitiva a Reuniunei, revederea statuteloru terminate deja, si tramitarea loru spre aprobare la inaltulu guvern.

Totu cu acést'a ocaziune se va arangia in favorulu Reuniunei si unu concertu urmatu de petrecere de jocu, pré langa unu pretiu de intrare fórte moderatu. Comitétulu Reuniunei face, din partea sa, tóte, cá atatu adunarea cátu si concertulu si petrecerea de jocu se reésa cátu se póte mai bine. Dér ostenelele comitetului numai atunci potu fi incoronate de succesulu doritu, déca si publiculu romanu din Selagiu va sci se-si implinésca detorinti'a, ce o are façia de acést'a juna reuniune si va sprigini cu caldura prim'a ei intreprinderre. Sperámu inse, cá nici partinirea caldurósá a publicului nu va lipsi, cu atátu mai vértosu, cáci — precum póte cugetá ori cine — dela succesulu acestei intreprinderi atérna viitoriulu „Reuniunei femeiloru romane selagiene.“ Déca jun'a reuniune la

primulu ei pasu in publicitate va fi imbraiosata cu caldura din partea publicului: acést'a i va servi spre incuragiare si insuflere, si o va indemná a pasi mai 'nainte pe calea activitatii cu zelu indoitu. La diu contra, recél'a si indiferentismulu publicului me temu cá i va stinge foculu insuflere si o va nimici pentru totu-deun'a.

De aceea ar' fi de doritu, cá nici unu romanu Selagianu, care e in stare a precepe insemnatatea unei reuniuni de femei pentru noi romanii din partile Ungariei se nu lipsésca in 29 Aug. din Simleulu Silvaniei.

Ce frumosu progreséza de mai multi ani „Reuniunea invetiatoriloru romani Selagieni“ condusa cu tactu finu de bravulu profesoru preparandialu, d-lu G. Trifu, din Zelau! Pentru ce se nu potemu avé si o reuniune femeésca in floritóre? Femei, — femei romane: éta de ce avemu noi lipsa mai 'nainte de tóte! Avendu odata femei brave, vomu avé si juni si barbati bravi vomu avé — totu ce dorimu.

Primiti s. c. l.

Petru Dulfu.

Notitie folositorie.

— *Din cerculu horticulturiei.* D. Lauche inspectorulu gradiniloru regesci din Potsdam publica intr'unu suplementu alu diuariulu „Hausgarten“ nesce experimente fórte instructive, ce le-a facutu cu gunoirea pomiloru roditori. Pre lénge ingrigirea esterióra a pomulu roditoriu, ce consta in curatirea, in delaturarea muschiului de pe tulpina, in taierea rationale etc. este dupa opiniunea d-lui Lauche de o mare importanta pentru senatatea si rodulu unui pomu si o gunoie rationale a lui, camu cumu este aceea ce o intrebuintéza tieranulu pentru cultivarea campulu. Nici o taiere rationale, nici o pozitiune favorabila nu e in stare a suplini la unu pomu roditoriu aceea, ce póte se-i dè pamentulu (solulu) cu partile sale nutritórie. Pomulu roditoriu, cá orice planta, consuma mai antaiu acele parti diu pamentu cari i-i convinu mai bine. Este constatatu, ca maximulu de crescere la unu pomu se intempla in cei deantai ani dupa sadire, candu pamentulu ieste inca bogatu in materii nutritórie, de cari are trebuintia pomulu decuréndu saditu, cá se se prindia. Cu cátu pomulu devine mai mare, cu atátu consuma mai multu din aceste materii, astfeliu, ca cantitatea acestora devine din ce in ce totu mai mica, pèna ce se sleesce cu totul. De aci incolo crescerea pomulu devine si ea totu mai mica pèna ce in fine incetéza cu totul — si pomulu se usuca, séu cu alte cuvinte si-a implinitu cursulu vietii. Deci pomologulu trebuie se se ingrigésca de cu timpu a-i da nutrementulu, ce nu mai e in stare a i-lu da pamentulu siguru; acestu nutrementu pe urma éراسi trebuie se i-lu aléga dupa natur'a, ce o are pomulu. Cu unu cuventu pomologulu trebuie se gunoiesca pomii roditori dupa sistema rationale. Gunoieira éراسi trebuie se se intemple la timpuri anumite, dupa cumu adeca voimu, cá ea se contribuésca la crescerea pomulu séu la producerea ródoloru lui. Astfeliu, déca voimu cá pomulu se se desvólte in partile lemnóse, atunci trebuie se lu gunoimu primavér'a si vér'a; dincontra, déca voimu se-i promovamu flórea, adeca rodirea, trebuie se-i damu gunoiu in Augustu si Septemhre. D-lu Lauche a intrebuintiatu la experimentele sale 10 maji de gunoie de vite, o maja de cenusia, $\frac{1}{2}$ de maja de superfosfatu de

Guano-Mejilones (unu felu de gunoie de paseri ce se impórta in Europ'a din Americ'a sudica, din Peru si Chile cu deosebire, Not. Red.), $\frac{1}{4}$ de calt acido-sulfuricu nr. 2. Aceste materii erau dissolvate in cantitatea corespundietória de apa si apoi cu acést'a dissolutiune se udau pomii de trei ori. Resultatulu celu mai bunu 'lu avú gunoieira cu superfosfatu (20 procente de acidu fosforinu si caliu acidu-sulfuricu (15 procente de calt.) Gunoiulu de vite curatu dá resultatulu celu mai micu; mai bunu resultatu da cenusi'a singura cu superfosfatu; mai mare efectu inca avú caliu acidu-sulfuricu. Unu amestec de gunoie de vita si de cenusia, precumu de cenusia si de superfosfatu dede mai bunu resultatu decâtu fiacare din aceste materii intrebuintiate singure. Din observarea efectelor produse de aceste mediuloce de gunoie, intrebuintiate la 84 de pomi diversi, resulta, cá amesteculu de fosforu cu caliu avea celu mai mare efectu asupr'a crescerei si rodirii pomiloru si de aceea acestu modu de gunoie se póte recomanda in deosebi d-loru pomologi.

— *Greutatea omului la diferite etati.* Unu diuariu specialu germanu da urmatória statistica: Copiii in momentulu nascerei loru cantarescu mai multu si fetele mai puçinu de 7 chilogrami 720 gram. In cei de-antai 12 ani greutatea ambelor sexe este aprópe de o potrivita, — dér' dupa acést'a etate barbatulu dobéndesce o preponderantia hotarita. Astfeliu tenerii de 20 de ani cantarescu in terminulu de mediulocu 65 de chilogrammi, pe candu tinerele de aceeaie etate nu cantarescu decâtu 55 de chilogrami. Barbatii ajungu greutatea loru cea mai mare pe la 35 de ani femeile inse cresc in greutate pèna la 50 de ani si la etatea acést'a media greutatii loru este de 58 pèna la 60 de chilogrami. Ambele sexe la maturitate cantarescu aprópe de 15 ori mai multu decâtu in diu'a nascerei loru. In sférsitu greutatea de mediulocu a speciie in generalu la tóte etatile si in tóte conditiunile este vreo 55 de chilogrami.

Post'a Redactiunei.

M. S. T. in **Cl.** Multiamita cordiale. Ambele se voru publicá indata ce se voru fini cele ce urméza acum. Poesióre originale si cantece populare si corespondentie din viét'i'a sociala de pe acolo, notitii din economi'a de casa etc. inca amu primí cu cea mai mare placere.

Me dóre-a mea animióra! Si pe mene subsuóra.

Ce esti mandra-asié crudela? Nu-i mai crudela decâtu d-t'a.

Vioréu'a 'nbobocita Este deja vescuóta.

Id'a e tare idiota.

O istoriúra scurta. Norocú pre noi; cá-ci alt'mintrea pierdeamu prea multu tempu cu ea. Si-a capetatu locul cuvenitu — in corf'a redactionala.

Convocare.

Din incredintiarea conferintiei damelor romane Selagiene, tienuta la 24 fauru in Basesci, Dómn'a Mari'a Cosm'a n. Dragosiu invita pre toti acei'a, cari se intereséza de sórtea si venitoriulu femeiei romane cá se prezenteze la **Conferintia** ce in interesulu stabilitatei statutelor „*Reuniunii femeiloru romane selagiene*“ se va tiené la 17/29 augustu a. c. in Simleulu Selagiulu i demanétia la 9 óre.

Totu cu acést'a ocaziune se va tiené — in favórea Reuniunii — unu Concertu urmatu de balu.

Oftamu succesu stralucitu salutarei intreprinderi a damelor romane din Selagiu.!

Proprietariu, Editoru si Redactoru respundietoriu: **Niculae F. Negrutiu.**

Gher'a. Imprimari'a „Georgiu-Lazaru.“ 1880.